

De kameleon

ELISKA AIMÉE

De kameleon

Bij het schrijven van deze roman heeft de auteur zich laten inspireren door bepaalde gebeurtenissen uit haar leven. Het beschrevene dient te worden beschouwd als feit noch fictie, doch als een weergave van gebeurtenissen zoals die door de auteur zijn geïnterpreteerd.

ELISKA AIMÉE

De kameleon

ROMAN

Springplank | *Amersfoort*

Eerste druk: juni 2013
Copyright © 2013 Eliska Aimée / Springplank Uitgevers

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the publisher.

Omslagontwerp en -illustratie:
Zinnenprikkelend, Amersfoort

Uitgever:
Springplank, Amersfoort
www.klapwijkenkeijsers.nl / www.springplankboeken.nl

ISBN 9789490217433

PROLOOG

*Psychotherapeutisch Centrum De Viersprong,
Halsteren*

“Zo, Emma, vertel eens. Hoe is het afgelopen week met je gegaan?” Rosalie heeft net haar telefoon uitgezet en het klokje dat altijd op haar bureau staat in haar tas gestopt. Geen enkel geluid mag hen de komende vijf kwartier storen.

Rosalie Vermeer is psychotherapeut en een jaar lang Emma’s hoofdbehandelaar geweest tijdens haar opname. Sinds Emma’s ontslag uit De Viersprong komt zij nog wekelijks bij Rosalie voor het behandelen van haar posttraumatische stress-stoornis.

“Het gaat redelijk goed met me, maar de nachtmerries blijven me achtervolgen. Ik word er soms wanhopig van.” Emma heeft in de stoel schuin tegenover Rosalie plaatsgenomen. Het koptelefoontje ligt al klaar en de videocamera staat aan. De EMDR-sessies worden altijd opgenomen.

“We hebben vorige week een plaatje kunnen terugbrengen tot nul. Ik wil voorstellen om eerst nogmaals terug te gaan naar dat plaatje om te kijken of écht alle nare gevoelens weg zijn. Als dat zo is, wil ik met je nachtmerries aan de slag. Lijkt je dat een goed idee?”

Het plaatje waar ze al weken mee bezig waren geweest, was een fragment waarin hij Emma woest tegen de grond gedrukt hield terwijl hij met zijn tanden ruw de verlovingsring van haar al bloedende vinger probeerde te trekken.

Het plaatje waar ze al weken mee bezig waren geweest, was een fragment waarin hij Emma woest tegen de grond gedrukt hield terwijl hij met zijn tanden ruw de verlovingsring van haar al bloedende vinger probeerde te trekken. Emma die zich tevergeefs probeerde los te worstelen, huilend, schreeuwend, het klamme angstzweet op haar hele lijf. Het was slechts één van de honderden nare herinneringen die opgeslagen lagen in de mentale archiefkast van Emma's relatie met hem. Maar op de een of andere manier stond juist dit fragment, samen met een zestal andere 'plaatjes', voor Emma symbool voor de pijn en angst die zij die twee jaar had moeten doorstaan. En, erger nog, deze fragmenten bleven haar achtervolgen en belemmerden haar om onbevangen van haar nieuwe relatie te genieten, om zonder flashbacks te kunnen vrijen, om zonder angst te kunnen ruziemaken. Wanneer ze op straat kale mannen van zijn postuur zag, of wanneer een grijze Audi cabriolet langsreed, verstijfde ze compleet. Als ze een man hoorde schreeuwen of boos zag worden – al was het niet op haar – begon ze spontaan te huilen. De sessies bij Rosalie hadden haar geholpen om deze nare bijwerkingen van haar verleden sterk te reduceren, maar nog elke nacht was zij op de vlucht voor hem. In haar naargeestige dromen kon ze nooit weg, dook hij overal weer op en deed hij de dingen die hij in het echt ook met haar had gedaan. Elke ochtend stond ze doodmoe op, uitgeput van weer een nacht op haar hoede zijn, op haar tenen lopen, hem ontwijken en de vele vruchteloze pogingen aan hem te ontsnappen.

Emma zet de koptelefoon op haar hoofd en wacht de haar inmiddels vertrouwde vragen van Rosalie af.

“Ben je er klaar voor, Emma? Staat het volume goed? Oké, sluit dan je ogen en zie het plaatje zoals het nu in je hoofd ligt opgeslagen voor je. Op een schaal van nul tot tien, hoe erg is het plaatje dan nú om naar te kijken?”

Emma ziet zichzelf weer op de grond liggen, in de hal van hun flat in Utrecht. Zijn verschijning is waziger geworden. Ze voelt geen angst. “Nog steeds een nul.”

“Oké. Vertel me nu iets over je nachtmerries. Het steeds terugkerende thema is dat je niet weg kunt komen. In welk fragment, op welk plaatje, zie je dat en voel je dat het sterkst?”

Emma concentreert zich. “Op het plaatje zie ik mezelf spulletjes bij elkaar zoeken met het doel om daarna zo snel mogelijk de flat te verlaten. Hij is in de huiskamer, ik moet het snel en onopgemerkt doen. Van de zenuwen laat ik dingen vallen en ik kan dingen niet vinden. Ik ben gespitst op elk geluid, bang dat hij van de bank zal opstaan en de slaapkamer zal binnenkomen. Dat hij dan zal zien wat ik aan het doen ben en dat het dan weer helemaal misgaat.”

“Op een schaal van nul tot tien, waarbij nul ‘helemaal niet naar’ betekent en tien ‘zo naar als mogelijk is’, hoe naar is het dan nú om naar het plaatje te kijken?”

Emma laat het beeld goed op zich inwerken. Ze voelt de spanning in haar armen en benen toenemen en houdt Haasje, de knuffel die ze altijd meeneemt naar deze sessies en die haar een gevoel van geborgenheid geeft, nog steviger vast. “Een zeven”, zegt ze uiteindelijk.

“Oké. Concentreer je op dat beeld.” Rosalie zet de band aan en in de koptelefoon klinken de bekende tikkende geluidjes. Tik-tik, tik-tik, tik-tik. Emma ziet hem in de slaapkamer. Schreeuwen, duwen, de laden die zij opentrekt weer dichtschuiven, voor haar kledingkast blijven staan zodat ze er niet bij kan en haar steeds weer terug de slaapkamer in trekken wanneer zij probeert naar buiten te vluchten.

Het getik stopt. “Wat komt er in je op?”

“Dat hij me in een hoek drijft en me op het bed duwt.”

“Oké. Hou dat vast.” Het getik begint weer. Terwijl Emma zich opnieuw concentreert, vliegen de beelden, emoties en gedachten door haar hoofd. *Ik ben bang dat dit hem nog*

opwindt ook, dat hij me straks gewoon zal nemen op het bed. Ze ruikt babyolie en ziet de keren weer voor zich dat hij de babyolie erbij pakte om anaal bij haar binnen te dringen, want dat vond hij het lekkerst. Ze ziet zichzelf op haar knieën op het bed, op de bank en ineens in het appartementje in Lissabon, waar ze op vakantie waren vlak na de twee operaties aan haar baarmoeder. En ze voelt de pijn weer, die haar van achteren en van binnen verscheurt. November in Portugal, buiten slecht weer, binnen alles potdicht, hij naakt op de bank, Emma ook. Zij heeft het koud en wil zich aankleden, maar dat maakt hem boos. Want hij ziet dat als een afwijzing. Hij duwt zijn tenen bij haar naar binnen. Ze walgt van zijn tenen. *Ik vind het zo vies, maar moet doen of het me enorm opwindt, anders wordt hij weer boos.* Ze ziet zichzelf een bad nemen. Het is koud in dat huisje, ook in de badkamer. Emma wil de deur dichtdoen maar dat wil hij niet, want ze heeft toch niets te verbergen, ze kan de deur toch gewoon openlaten? Ze heeft het koud en kruipt zo ver mogelijk onder het sop. Hij komt erbij. Weer die tenen die haar openingen zoeken. Daarna duwt hij zijn penis in haar mond, zijn hand zwaar drukkend op haar achterhoofd.

Het getik stopt weer. “Wat komt er in je op?” De rustige stem van Rosalie haalt Emma weer even naar het heden.

“Dat we in Lissabon zijn, in ons huisje, en ik dingen moet doen die ik niet wil.”

“Oké. Hou dat vast.” De band gaat weer aan en het tikkende geluid trekt Emma terug de koude badkamer in. *Ik wilde alleen maar even rust, even alleen zijn, me veilig voelen en opwarmen, hier in dit bad. En me daarna lekker warm aankleden.* Met een nors hoofd ligt hij op de bank, daarna op bed. Hij wil dat ze bij hem blijft, dat ze hem vasthoudt. Ze denkt aan haar ouders die ze nog had willen sms'en om te laten weten dat ze veilig in Portugal zijn aangekomen, maar haar telefoon staat uit en ligt opgeborgen onder in de koffer die de hele week niet open zal gaan. Want hij wordt er onrustig

van als zij sms't. Ook als dat met haar ouders is. Eerst onrustig, dan stil en koel en dan boos, tot het niet meer te overzien is. Hij haat haar telefoon. Het wordt donker in het huisje, hij slaapt. Emma kijkt of ze kan opstaan, maar hij verstevigt de grip om haar polsen. Zo blijft ze uren zitten, in het donker.

Weer stopt Rosalie de band. "Wat voel je?"

"Ik voel me heel gespannen en verdrietig, omdat de situatie altijd zo beklemmend was."

"Je doet het heel goed, Emma. En je bent hier veilig. Laat het gevoel maar komen. Concentreer je erop." De band gaat weer aan, tik-tik, tik-tik, tik-tik.

Emma ziet zichzelf weer op de bank, overdag, omdat ze in de ziektewet zit. Alleen thuis, maar constant op haar hoede. Elk moment van de dag komt hij zomaar onaangekondigd binnen, om te controleren wat ze aan het doen is. Zo veel dingen die fout zijn volgens hem. Telefoon en laptop zijn allebei verdacht. Ze herinnert zich weer hoe ze vaak deed alsof ze sliep als hij thuiskwam, want dat zag er immers nog het meest onschuldig uit. Zo vaak voor het raam gestaan, angstig uitgekeken naar die grijze Audi cabrio. En wanneer die kwam, de huiskamer scannen op zaken die hem van streek konden maken. Snel koffie zetten voor hem, dat scoorde altijd.

Het getik stopt weer. "Neem opnieuw het plaatje zoals het nu in je hoofd is opgeslagen voor je. Op een schaal van nul tot tien, hoe erg is het plaatje dan nú om naar te kijken?"

In Emma doemen steeds meer herinneringen op van manieren waarop hij haar in haar vrijheid belemmerde. Haar angst neemt weer toe. "Een negen", antwoordt zij zonder aarzelen. Rosalie laat met een druk op de knop het getik weer in Emma's oren klinken.

Ze voelt dat ze het benauwd krijgt, haar adem zit hoog. Ze ziet zichzelf: zo zwak, zo mager, nog maar 53 kilo. Ze is uitgeput van alles, ze kan niet meer logisch nadenken. Hij blijft maar op haar inpraten. Het zijn analyses die twee uur duren en ze

mag er niets tegen inbrengen. Hij legt haar uit hoe ze in elkaar zit en hoe zij de schuld van alles is. Ze weet niet meer wat ze moet geloven, ze kan niet meer denken, ze kán niet meer. Haar psycholoog die zegt dat ze nog niet moet trouwen, maar zij weet: ik kan niet meer terug, ik kan het hem niet vertellen, hij zal door het lint gaan.

Ze ziet zijn korte, dikke handen, zijn kleine voeten met hoge wreef... Er straalt zo veel agressie uit. Ze walgt er steeds meer van.

“Wat komt er in je op?” Rosalie heeft de band weer stopgezet.

“Angst en walging.” Een vaag, misselijk gevoel trekt door haar maag.

“Oké, hou dat vast.” En weer begint het getik.

Ze ziet zichzelf, in hemdje en onderbroek, want zo ziet hij haar het liefst in huis. Ze is zo bleek en zo mager. Ze menstrueert niet meer. Ze is *op* en ze wil niet meer leven.

Hij wil niet dat ze een fiets koopt. Hij verplicht haar om haar Facebook-account op te heffen. Hij maakt een nieuw e-mailadres voor haar aan, eentje met zijn achternaam en waarvan de mails ook bij hem binnenkomen. Haar andere mailadres moet meteen weg. Tijd om adressen of belangrijke mailtjes te filteren heeft ze niet: het maakt hem razend. Midden in de nacht wekt hij haar omdat zij een sms heeft gehad. Hij wil dat zij het bericht direct aan hem voorleest, terwijl hij meekijkt. Ook als hij niet thuis is, durft ze niet te sms'en; hij kan immers altijd onverwacht binnenkomen of als de ander een sms terugstuurt, uit het antwoord afleiden dat zij er blijkbaar een gestuurd had.

Zelfs toen ze in Indonesië was, controleerde hij haar vanuit Utrecht. Waarom stond haar MSN-account open om drie uur 's middags? Dan was ze toch aan het werk? Ze wist het antwoord niet, de laptop stond aan, misschien was het automtisch opgestart? Het maakte hem razend. Hij scheurde haar shirtje van haar lijf, het was haar

lievelingstruitje en dat wist hij, maar zij maakte hem toch ook kapot? Dat zei hij. Emma wist het niet meer, kon niet meer denken.

Ze was te laat geweest met inchecken. Daardoor had ze geen stoel bij de nooduitgang en zelfs geen stoel bij het gangpad. Het zag er dus naar uit dat ze de komende elf uur weinig gelegenheid zou hebben om haar lange benen te strekken.

Terwijl de stewardessen nog één keer controleerden of alle bagagevakken goed dicht zaten en alle mobiele telefoons uitgeschakeld waren, nam Emma de tijd om haar twee onbekende metgezellen voor deze vlucht zo discreet mogelijk te bestuderen.

Aan haar linkerkant zat een wat oudere man in een onberispelijk pak. Hij had fijne gelaatstrekken en het haar rond zijn slapen was grijzend. Met gesloten ogen en de handen gevouwen in zijn schoot had hij een serene uitstraling. Ze keek naar haar andere buurman. *Als er één ding is dat ik de afgelopen twee jaar heb geleerd, dan is het wel dat Japanners helemaal niet allemaal op elkaar lijken*, dacht ze, terwijl ze de corpulente man rechts van haar aandachtig in zich opnam. Hij was duidelijk nog bezig zijn draai te vinden in zijn stoel en dat leek hem niet bijzonder gemakkelijk af te gaan. Moeizaam boog hij voorover om een klein, vierkant *Hello Kitty*-handdoekje uit zijn attachékoffertje te pakken. Ze keek toe hoe hij er wat zweetdruppeltjes mee van zijn voorhoofd depte. *Zou hij ook*

niet van vliegen houden? Het leek of de Japanner haar gedachten kon lezen, want op datzelfde moment keek hij haar aan en vroeg in gebroken Engels: “*You like flying?*”

“*No, not at all. That’s why I take sleeping pills*”, antwoordde ze lachend, terwijl ze het kleine plastic potje dat ze in haar linkerhand geklemd had, ter illustratie even op ooghoogte hield. Het was maar ten dele waar, want het waren wel kalmeringstabletjes tegen vliegangst, maar ze viel er niet van in slaap. Ze had alleen geen zin om de hele vlucht van Tokio naar Amsterdam in gesprek te zijn terwijl ze zo veel had om over na te denken.

Terwijl het vliegtuig opsteeg, sloot Emma haar ogen. Ze dacht aan Xavier, met wie ze anderhalf uur geleden nog op Narita Airport had gestaan. Ze hadden niet gehuild bij het afscheid, maar ze hadden elkaars handen bijna niet kunnen loslaten. Xavier zou niet meelopen tot de gate, dat vonden ze allebei te pijnlijk. Hij had haar een liefdevolle zoen op haar kruin gegeven terwijl zij haar neus tegen zijn borstkas had gedrukt om nog één keer, zo diep mogelijk, zijn geur op te snuiven. Toen had ze zich van hem losgemaakt en zich snel van hem verwijderd, bang dat ze zich nog zou bedenken als ze nu te lang bij hem zou blijven staan. Maar ze was sterk gebleven en nu zou spoedig het land van de rijzende zon, waar ze zo van was gaan houden, weer plaats moeten maken voor de Nederlandse bodem. In haar gedachten passeerden allerlei herinneringen aan de afgelopen twee jaar de revue. De jubelstemming waarin zij en Xavier verkeerden toen hij te horen kreeg dat hij was aangenomen voor de baan in Japan. Het hartverscheurende afscheid van haar lieve ouders, broer en schoonzus op Schiphol, waarbij zelfs haar vader het niet droog had kunnen houden. Niemand wist toen dat zij precies twee jaar later weer huiswaarts zou keren. Zonder Xavier.

Ze had Xavier leren kennen toen ze een studiejaar in Parijs

doorbracht. Ze had hem aangesproken bij de ingang van het restaurant van de Cité Internationale Universitaire de Paris, de campus waar ze woonde. Het klikte direct en al na enkele dagen waren hij en Emma dik bevriend. Ze hadden dezelfde humor, dezelfde interesses, deelden dezelfde normen en waarden en vonden het heerlijk om tot in de vroege uurtjes op Emma's kamer muziek te luisteren, te praten en te lachen onder het genot van een wijntje of datgene wat er in haar studentikoze koelkastje voorhanden was. Zij deelden werkelijk alles met elkaar, behalve verliefdheid. Toch sloeg een half jaar later de vonk over, tijdens een skivakantie bij de ouders van Xavier, die in een prachtig skigebied in de Jura woonden.

Naast Emma had Xavier nog een andere grote liefde: Japan. Zijn droom om er ooit te kunnen wonen en werken, werd werkelijkheid toen hij en Emma vijf jaar samen waren. Emma hoefde geen seconde na te denken over de vraag of zij mee wilde. Spoedig na haar aankomst stortte zij zich op een voltijds studie Japans in een kleine Japanse school in Shibuya, een van de hipste wijken van Tokio.

Elke dag ontdekte Emma nieuwe facetten van de Japanse cultuur. Tegelijk met haar kennis van het land en zijn inwoners groeiden ook haar begrip en respect voor de complexe omgangsvormen, de functionaliteit van het Japanse keurslijf, de ongeschreven wetten en regels en de talrijke paradoxen die Japan zo typeren.

Ze was zo verschrikkelijk van dit land gaan houden. Ze hield van de Japanse discipline, waardoor de straten veilig en de metro's brandschoon waren. Ze hield ervan dat de treinen altijd op tijd reden en de mensen netjes in de rij stonden voor de bus. Ze was gek op de immense zee van roze kersenbloesems in het voorjaar en de dieprode kleur van de esdoornbladeren in het najaar. Ze genoot van de eeuwenoude

tempels die slechts één straat verwijderd lagen van de hypermoderne wolkenkrabbers in Tokio. Maar ook van de algemene preutsheid die voorschreef dat stelletjes in het openbaar geen handje mochten vasthouden, terwijl telefoonboekdikke pornografische manga-strips gewoon zonder blikken of blozen in een overvolle trein gelezen werden. Ze gniffelde om de lallende dronken kantoorklerken die, met de stropdas om het voorhoofd geknoopt, op vrijdagavond de metro's vulden terwijl ze diezelfde mannen op maandagochtend weer strak in het pak, met de aktetas onder de arm, bloedserius en stijfjes in de metro naar kantoor zag gaan.

Toen haar ouders haar en Xavier eens waren komen opzoeken, had ze ze meegenomen naar *Hanabi Taikai*, een groots vuurwerkspektakel dat elke zomer in Tokio plaatsvond. Ruim een miljoen Japanners hadden de hele dag al picknickend doorgebracht op hun zelf meegebrachte plastic kleedjes. Na afloop van het vuurwerk, 's avonds laat, liep de stad in *no time* weer leeg. En wonderlijk genoeg was er nergens ook maar het minste spootje rommel achtergebleven van het massale eet- en drinkfestijn dat die dag op elke vierkante centimeter van dat deel van de stad had plaatsgevonden. Dat was nu al anderhalf jaar geleden, maar nog steeds de favoriete anekdote van Emma's vader, die nauwelijks had kunnen bevatten dat een metropool, zelfs onder zulke omstandigheden, zo schoon kon blijven.

Ondanks dat ze dus haar hart aan Japan had verpand, had ze er nooit – en zeker niet als vrouw – geboren willen worden. Vrouwen leken er in te berusten dat zij voor hun vijftiengste een huwbare man moesten hebben gevonden, omdat ze anders als 'verloren' werden beschouwd. Dat ze, eenmaal getrouwd, ondanks hun universitaire opleidingen werden geacht zich volledig te weiden aan het baren en opvoeden van

kinderen en het draaiende houden van het huishouden. Toen Emma en Xavier nog niet zo lang in Japan waren, werden zij bij Xaviers baas, Shohei Nakamura, te eten gevraagd. Toen zij plaatsnamen aan de eettafel, zag Emma dat er slechts voor drie personen was gedekt. “Komt uw vrouw niet aan tafel?”, had zij in alle onschuld gevraagd. Daarop had mijnheer Nakamura hartelijk gelachen. “Niets daarvan”, had hij met veel geestdrift geantwoord. “Mijn vrouw is alleen goed om onze maaltijd te koken. Zelf eet ze in de keuken.”

“Maar, mijnheer Nakamura, wij vinden het juist gezellig als uw vrouw erbij is”, had Emma oprecht aangedrongen. Ze had juist zo graag met mevrouw Nakamura willen praten over de reizen die zij als twintiger door Europa en de VS had gemaakt – iets wat, zeker voor een vrouw van haar generatie, zeer uitzonderlijk was geweest. “Dat kunnen jullie bij een andere gelegenheid bespreken, maar vanavond moet zij koken”, had Xaviers baas het gesprek resoluut afgekappt.

Cultureel gezien was Japan de mooiste en meest verrijkende ervaring van haar leven, maar in relationeel opzicht waren het niet bepaald vette jaren geweest. Xavier werkte veel en was vaak op zakenreis, zakendiners, beurzen en bedrijfsbezoek. Hij kwam laat thuis of niet thuis, en geheel conform de Japanse gewoonte vond ook Xavier steeds vaker dat Emma daarover niet moest zeuren. Hij bracht toch geld binnen?

Als gewone huisgenoten konden hij en Emma het nog steeds wel goed met elkaar vinden, maar van een liefdesrelatie was al gauw geen sprake meer. Emma miste de oude Xavier. Ze verlangde naar hun vroegere onbezorgde lachbuien, waarbij zij idiote dansspasjes maakte en hij hilarische imitaties deed. Ze miste hun vrijpartijen en de vele lieve koosnaampjes die hij voorheen altijd voor haar verzong. Desondanks bleef zij hopen

dat zij samen oud zouden worden. Vanuit deze hoop deed zij talloze pogingen om toenadering te zoeken, hem te verleiden, zijn verlangen naar haar nieuw leven in te blazen.

“Excuse me.”

Emma schrok op uit haar overpeinzingen. Haar Japanse reisgenoot lachte verontschuldigend naar haar. *“Excuse me,”* zei hij nogmaals, *“but I need to go to the toilet.”* Terwijl zij haar benen optrok om hem erdoor te laten, begon hij zich alvast tegen haar andere buurman in uitvoerige Japanse verontschuldigen uit te putten. Deze lachte vriendelijk. *“Dōzo, dōzo”*, zei hij, terwijl hij de ander liet passeren.

Terwijl ze haar buurman nakeek die zich, zich links en rechts verontschuldigend, een pad baande richting het toilet, dacht ze aan deze onbegrensde beleefdheid waarover Japanners beschikken. In dat opzicht had zij zich prima thuis gevoeld in haar gastland; beleefdheid en onderdanigheid waren twee deugden die Emma feilloos bezat. Meer dan goed voor haar was, maar dat zou zij pas veel later aan den lijve ondervinden.

Ze dacht aan de laatste keer dat zij in het vliegtuig naar Nederland had gezeten, toen ze er de kerstvakantie ging doorbrengen. Naast haar zat een Japanse twintiger, een nogal casual gekleed, kunstzinnig type. Ze waren aan de praat geraakt en toen ze haar ogen sloot, voelde ze hoe hij, duidelijk met opzet, zijn arm tegen de hare duwde. Hij was niet aantrekkelijk. Maar hij was wel de eerste man sinds tijden die lichamelijk contact met haar maakte. In plaats van haar arm weg te trekken, gaf zij hem wat zachte, aanmoedigende tegendruk. Terwijl ze deed alsof ze sliep, fantaseerde ze hoe hij haar langzaam in haar nek zou zoenen en haar borsten zou strelen. De hele reis was deze bizarre, maar heerlijke spanning tussen hen blijven hangen. Bij hun afscheid had de jongen zijn handen in haar zij geklemd en

haar een ongemakkelijke zoen op haar wang gegeven. Zeer on-Japans, maar daarom voor Emma niet minder welkom. Hoewel er eigenlijk niets tussen hen was gebeurd, had Emma zich toch schuldig gevoeld richting Xavier. Maar, *verdomme* waarom wilde hij dan ook nooit meer met haar vrijen?

Bij haar laatste poging hem te verleiden, hadden zij al maanden de liefde niet meer bedreven en sinds een paar weken had zij er niet meer over gezeurd. “Hoe meer jij erover praat, hoe geforceerder het allemaal wordt”, had Xavier haar eens gezegd. Ze moest hem daarin gelijk geven. Bovendien had ze gemerkt dat alle gesprekken tot dan toe hun liefdesleven geen enkele dienst hadden bewezen.

Ze had zorgvuldig een zaterdagavond uitgekozen, zodat Xavier voldoende uitgerust zou zijn. Ze had een lichte maaltijd voor hem gekookt, met de vis waar hij van hield. Ze had uren besteed aan haar make-up, kapsel, kleding en bikinilijn. Hun minuscule huisje opgeruimd en de tafel mooi gedekt. Kaarsjes aan, een fijn muziekje op de achtergrond. Xavier was een biertje gaan drinken met Shohei en kwam goedgehumd en hongerig thuis. “Hi schat. Jezus, wat is het hier donker.” Hij knipte de lamp aan. Het koude licht van de spaarlamp scheen over de tafel. “Sorry hoor, maar ik wil wel zien wat ik op mijn bord heb liggen.” Emma hield wijselijk haar mond en serveerde de maaltijd. Het werd een gezellig etentje. Xavier en zij hadden in elk geval nooit gebrek aan gespreksstof en ditmaal maakten zij zich vrolijk om het buitensporige alcoholgebruik van Shohei. Terwijl Emma de tafel afruimde, installeerde Xavier zich achter de computer. Ze ging bij hem staan en streek met haar vingers door zijn haar. Hij keek naar haar op. “Wat is er?”

Zonder te antwoorden, ging zij op haar knieën voor hem zitten. Terwijl ze hem bleef aankijken, knoopte ze zijn broek los. “Schatje, wat doe je...?”, murmelde Xavier, maar hij liet haar begaan. Ze voelde hoe hij stijf werd en hoe zij zelf warm

werd. Elke vezel in haar lichaam verlangde naar hem en ze voelde zich gelukkig omdat ze elkaar eindelijk weer gevonden hadden. Dacht ze. Want op dat moment trok Xavier zich terug uit haar mond en wendde zich abrupt van haar af. Zonder iets te zeggen liep hij naar de badkamer. “Hee, wat ga je doen?”, vroeg zij hem, nog steeds geknield bij de computer. Hij keek haar afstandelijk aan en antwoordde: “Ik ga mijn tanden poetsen en dan slapen. Ik ben moe.”

Telkens wanneer Emma aan die avond terugdacht, voelde zij het bloed weer naar haar wangen stijgen. Nooit eerder had zij zich zó vernederd gevoeld. Het was de laatste keer geweest dat ze een poging had durven doen, hem te verleiden. Dat nam niet weg dat ze zich af en toe de haren wel uit het hoofd kon trekken van frustratie, verdriet en eenzaamheid.

Na twee jaar kon Emma deze manier van samenleven niet meer aan en wist ze dat ze haar leven opnieuw vorm zou moeten gaan geven. Ze hield de vacatures in Nederland nauwlettend in de gaten en begon met het versturen van sollicitatiebrieven. Met als gevolg dat zij nu, zes weken later, in het vliegtuig naar Nederland zat met een handvol uitnodigingen voor gesprekken in het verschiet.

“Welkom thuis, lieve schat!”

Haar moeder straalde en ook haar vader had een glimlach van oor tot oor. De verloren dochter was teruggekeerd en ditmaal niet slechts voor een korte vakantie. Emma omhelsde eerst haar vader innig. “Dag papske”, zei ze tussen twee zoenen door. Om haar moeder te omhelzen, moest zij enigszins bukken, aangezien ze een stuk langer was. “Hallo kleine grondeekhoorn!” Emma had dit koosnaampje voor haar moeder bedacht in haar puberteit, toen ze haar ineens voorbij gegroeid was.

Achter een enorm boeket met overwegend roze bloemen – roze was Emma’s lievelingskleur – stonden Lucas en zijn vriendin Salma. Lucas was Emma’s oudere broer. Ze scheelden twee jaar en acht maanden en hadden altijd een zeer hechte band gehad, zelfs toen ze pubers waren. Lucas vond het heerlijk om haar het mikpunt van zijn plagerijtjes te laten zijn. In hun kindertijd ontaardde dit vaak in gekibbel (waarop hun ouders dan steevast klaagden: “Moeten jullie nou elke dag die God geeft ruzie maken?!” – iets waar broer en zus, eenmaal volwassen, nog vaak om lachten), maar naarmate ze ouder waren geworden, waren Emma en Lucas aan elkaar gewaagd geraakt en lachte Emma net zo hard mee om de

grappen die hij over haar maakte. Dit nam niet weg dat hij zijn kleine zusje altijd tegen alles en iedereen wilde beschermen.

Die beschermingsdrang had hij vast van hun ouders. Wanneer Emma vroeger buiten ging spelen met een vriendinnetje, vroeg haar moeder iedere keer weer of ze goed op Emma wilde passen. Zelfs als het vriendinnetje in kwestie eigenlijk veel roekelozer en onoplettender was. Emma mocht op klassiek ballet en op jazzballet, maar niet op paardrijden of turnen, hoe hard ze er ook om zeurde. Te gevaarlijk, vonden haar ouders. Om diezelfde reden voerden haar ouders, eerst bij Lucas toen hij zestien werd en later ook bij Emma, een sterk ontmoedigingsbeleid voor de aanschaf van een brommer. Ze brachten hun kinderen nog liever met de auto naar school. Wanneer Emma met haar vriendinnen uitging, zei haar vader altijd: “Je weet het hè, schat, het maakt niet uit hoe laat het wordt, maar als je naar huis wilt, dan bel je me.” En zo gebeurde het dat Emma’s vader week in, week uit, op zaterdagavond ergens tussen half twee en vijf uur uit een diepe slaap werd wakker gebeld, zich aankleedde en in de auto stapte om zijn geliefde dochter ergens in Den Bosch op te halen.

Er verstreken heel wat jaren voordat Lucas en Emma beseften dat alles wat hun ouders voor hen deden niet normaal was. Dat kwam later pas, wanneer hun klasgenoten bijvoorbeeld verbaasd uitriepen: “Wát? Smeert jouw moeder nog steeds iedere ochtend jouw brood?” Of de keer dat Emma ruzie kreeg met haar eerste vriendje, omdat zij het belachelijk vond dat zijn vader ze niet even naar Brussel kon brengen. “Dat zou mijn vader wél voor ons over hebben!”, had ze verontwaardigd uitgeroepen. Niet beseffend dat niet zijn, maar háár vader daarin misschien wel afweek van de norm.

Het was niet gek dat hun vriendjes en vriendinnetjes, en later hun vrienden en vriendinnen, graag bij Lucas en Emma thuis kwamen. De keuken was er altijd open, zoals hun moeder

soms gekscherend zei, en dat was ook zo. Had iemand om half twaalf 's avonds zin in een warme snack, dan stond haar moeder al in de keuken om de friteuse op te warmen. Ook Emma was het liefste thuis. Als kind vond ze het moeilijk met vriendinnetjes thuis te spelen, want als ze haar moeder ondertussen met een stofdoek in de weer zag of een zware tas met boodschappen naar binnen zag zeulen, wilde zij eigenlijk liever haar moeder helpen dan nóg een potje Ganzenborden. Op de middelbare school sloeg ze het schoolreisje naar Londen over, omdat ze niet zo lang van huis weg wilde zijn. Pas op de universiteit kreeg ze de smaak van het buitenland te pakken. Haar hele omgeving had destijds met opgetrokken wenkbrauwen aangehoord dat zij voor een jaar naar Parijs zou gaan. Emma had het zelf ook wel spannend gevonden, als twintigjarige, maar voelde ook heel sterk dat zij er klaar voor was, haar vleugels uit te slaan richting het pad dat Zelfstandigheid heet. Dat veranderde overigens niets aan haar moeders opvatting dat Emma niet voorzichtig genoeg kon zijn. Zelfs jaren later, nadat Emma en Xavier al een hele poos in Frankrijk gesetteld waren geweest en haar ouders hen na hun emigratie opzochten in Japan, waagde haar moeder het nog om Emma te helpen oversteken in Tokio. In Tókio, de stad waar Emma dagelijks volkomen op haar gemak rondliep en waar haar moeder op dat moment nog geen etmaal had doorgebracht! Emma had toen haar ergernis niet kunnen onderdrukken, ook al wist zij: mama bedoelt het zo goed.

Nu was ze achtentwintig en maakte ze, na een vlucht van bijna vijftienduizend kilometer, opnieuw een veilige landing in het warme, liefdevolle nest van haar ouders.

Ze vond een baan die haar op het lijf geschreven was: bij een multinational in Utrecht mocht ze de externe relaties met Azië gaan beheren. Xavier was blij voor haar en Emma nam alvast een voorschot op haar eerste salaris door te genieten van alle dingen die ze in Japan had moeten missen: de terrasjes (een niet-bestaand fenomeen in Japan), het shoppen (voor haar westerse lengte en lichaamsbouw was in Japan doorgaans geen betaalbare kleding te vinden), het ruime assortiment vegetarische producten (Emma bewonderde de Japanse keuken die ze als een feest voor alle zintuigen beschouwde, maar omdat ze geen vis at bleven haar smaakpapillen vaak onbevredigd), en niet in de laatste plaats: haar vriendinnen.

“Hai liefjes, sorry dat ik zo laat ben!” Met een plof liet Jet zich op het rotan terrasstoeltje vallen terwijl Tara de serveerster wenkte voor een extra glas witte wijn. “Geeft niks schat, we kennen je toch”, lachte de altijd even stipte Elodie. Tara, Jet en Elodie waren Emma’s hartsvriendinnen; ze had ze tien jaar geleden op de universiteit leren kennen. Ze hadden dezelfde studie gedaan en tijdens hun studiejaar in Parijs in hetzelfde huis gewoond. Daar waren ze als zussen voor elkaar geworden, die ’s ochtends nog onhebbelijk met elkaar

konden kibbelen, maar 's avonds alweer met de slappe lach samen stonden te koken. Zussen die alles met elkaar deelden: van kleding, college-aantekeningen en keukenspullen tot hun diepste gevoelens, grootste blunders en de meest smeuijge details van hun seksuele escapades.

“Taar,” begon Elodie terwijl ze aan haar wijn nipte, “je zou ons nog steeds een keer vertellen over de cyberseks die je met die Fin had.”

“Zweed”, verbeterde Tara haar. “En dit terras is me toch iets te vol voor zulke verhalen.”

“Jammer,” zuchtte Elodie, “ik kon wel weer een spannend verhaal gebruiken. Jij toch ook wel, Em?”

“O, schei uit. Na een jaar van ongewild celibaat met Xavier, sta ik bijna op knappen”, lachte ze.

“Nou schat, dat komt dan goed uit, want je bent nu weer terug in het land van de mooie Hollandse mannen en zo te zien zijn zij ook blij dat jij er weer bent”, lachte Elodie. Het was waar. Door haar doorgaans negatieve zelfbeeld, in combinatie met Xaviers desinteresse en de Japanse discretie, was Emma zich al lange tijd niet meer bewust van de natuurlijke aantrekkingskracht die ze kennelijk bezat. Ze merkte, eenmaal terug in Nederland, dat ze op allerlei manieren aandacht kreeg van mannen, en ze moest eerlijk bekennen dat het haar goed deed. Al sinds haar negentiende had Emma een, zoals ze dat zelf noemde, haat-liefdeverhouding met eten. Haar lichaam, hoewel van normale bouw en proporties, vond ze lelijk en haar gewicht was al jaren een obsessie voor haar. Ze had er een gewoonte van gemaakt periodes van eetbuien af te wisselen met periodes van volstrekt niets eten. Ook compenseerde ze het eten door overmatig te sporten of haar maaltijden stelselmatig uit te braken. Maar nu voelde ze zich goed in haar vel en blaakte ze van zelfvertrouwen.

Alsof toeval niet bestond, kwam er op dat moment een groepje mannen, type oud-rechtenstudent, aan het tafeltje naast hen

zitten. Ze praatten druk en lachten veel. Emma bestudeerde hen een voor een. Twee hadden wel iets wat haar aantrok, maar geen van de mannen was echt haar type. Haar blik kruiste die van een van de mannen met de leuke uitstraling. Direct porde hij zijn buurman in zijn zij en zei luid, terwijl hij Emma in de ogen bleef aankijken: “Kijk, dát vind ik nou een mooie vrouw.” Emma lachte haar liefste glimlach terwijl de andere mannen haar nu ook bekeken en elkaar haast overschreeuwden met vleiende woorden aan haar adres. *Het blijven toch haantjes*, dacht Emma vermaakt. “Nou, Em, je hoort het. Ik zeg: *go your gang*”, lachte Elodie zacht in haar oor. “Geen sprake van”, fluisterde Emma terug. En toen hardop: “Oké *girls*, doen we nog een wijntje of gaan we een restaurantje opzoeken?”

Een paar minuten later verlieten de vier vriendinnen het terras, de mannen vrolijk een kushand toewerpend.

De 27-jarige Emma valt als een blok voor de charmes van haar zeventien jaar oudere collega Aaron. Wanneer de twee een relatie krijgen, verandert Emma's aanvankelijk zo ongecompliceerde leven langzaam maar zeker in een ware nachtmerrie. Steeds verder raakt ze verstrikt in het verstikkende web dat Aaron om haar heen spant.

Hoewel de intelligente Emma zich aanvankelijk nog bewust lijkt van Aarons onvoorspelbare karakter, brengt zijn manipulatieve spel haar steeds meer in de war. Tot zelfs haar leven in gevaar komt. Maar is Emma dan nog in staat om zichzelf te redden?

Deze roman is geïnspireerd op bepaalde gebeurtenissen uit het leven van de auteur. Eliska Aimée is haar pseudoniem.

ISBN 978-94-90217-43-3

9 789490 217433 >

